

Истовремено објављивање говора Слободана Милошевића, одржаног пар дана пре 5. октобра 2000., у више гласила која се декларишу и оријентишу као патриотска, може се слободно рећи, представља значајну новину, а можда и назнаку политичког померања на нашој јавној сцени. До сада се овај говор углавном могао чути, видети и коментарисати у уским круговима непосредно блиским Милошевићу и његовој породици, а мислим да је последњи пут био емитован на завршној конвенцији СПС-а уочи парламентарних избора 2008. Као што је познато, СПС је искористио овај говор да мобилише своје гласачко тело да би, свега пар месеци касније, формирањем владе са ДС-ом и Г17 плус, своје бираче безочно преварио, успостављајући коалицију са странкама које су баштиници свега оног негативног што Милошевић у свом говору тако визионарски спомиње. Али, то није тема овог текста. Тема су већински утисци и одједи на Милошевићев говор који се могу ишчитати на овом сајту и другим местима где је говор пренесен, а пре свега, реакције оних који оспоравају овај говор, а самим тим и већинско мишљење које се поводом њега формирало у патриотском делу јавности.

Читавих десет година су сви они који су бар нешто позитивно мислили о Милошевићу и његовој политици, а поготово били спремни да то јавно саопште и бране, били изложени невиђеној осуди и хајци. На сцени је унисано доминирао став да се о Милошевићу ништа похвално не сме рећи, другим речима, одбрана, а још више афирмација Милошевића биле су табу теме. Оваква атмосфера владала је чак и у време Милошевићеве власти, на свим местима друштвеног простора које је контролисала политичка и идеолошка мрежа "грађанске опозиције", од многобројних медија, преко "невладиних" организација, до факултета и института. Милошевић је, унутар те јако разгранате и жилаве мреже, био "диктатор", "деспот", "тиранин" и шта све не, о томе се непрестано галамило и пискарало. Била је то, дакле, врло необична "диктатура", таква да је у њој на многим друштвеним нивоима и стратешким положајима, постојала изричита забрана да се о "диктатору" било шта похвално или бар толерантно говори, тј. наметана је строга обавеза да се он једнострано и опсесивно критикује и блати. Бесмисленост овог заслепљеног дискурса о "Милошевићевој диктатури" својевремено је приметио и ефектно разобличио Слободан Антонић, када је рекао да је у једној диктатури опозиција углавном у затворима, а не на бирачким листама (штета само што је Антонић то касно схватио, односно признао, пошто је 2002. још увек говорио о Милошевићевом "султанату").

Време је, међутим, од 5. октобра и "пада Бастиље", протичало и бивало све суморније. Перспектива друштвеног опоравка и напретка постајала је све слабија, неизвеснија и удаљенија. Одавно није било Милошевића, прво на власти, а онда у животу, али је волшебено и даље било свега онога лошег што се искључиво Милошевићу приписивало, боље рећи, подметало, од губитка територија до економског потонућа. Када би народ због овога постајао незадовољнији и нестрпљивији, благоглагољиви опсенари и манипуланти међ политичарима и аналитичарима продавали су му маглу да не може "преко ноћи" да се поправи оно што је "Милошевић" уништио, наравно, успут потурајући под тепих да је баш то обећавано оне еуфоричне и оргијастичне ноћи између 5. и 6. октобра (сетимо се најављеног уласка у златно доба "чим падне Милошевић"). Обмане и "оправдања" су следила једно за другим док су године неумитно пролазиле. Многи су на ове опсене и изговоре наседали и стрпљиво чекали да нам коначно сване. Међутим, како је (пост)петооктобарска ноћ постајала све дужа и дужа, а они на власти и око ње све више изгледали као да им је одавно свануло, народ је почео да се отржењује и долази себи. У овом тренутку, деценију након свргавања Милошевића, многе ствари више нису тако очигледне како су изгледале тог контрареволуционарног 5. октобра. Петооктобарске мантре дефинитивно су изгубиле на уверљивости и заводљивости, а јавни консензус око потпуног порицања и одбацивања Милошевића једноставно је пукао, и сада смо сведоци његовог распада. Тако се у тами у којој се данас као држава и народ налазимо, период пре ондашњег 5. октобра многим чини светлијим него што им се чинио тог дана, када су (илузорно) веровали да из "мрака деведесетих" неповратно закорачују у "светлу будућност". Они свеснији и поштенији склони су да признају своје некадашње заблуде, и то јавно чине. Све више људи, као што видимо, мисли и говори да је Милошевић, ако не у свему, а онда у већини, или бар оном најбитнијем, ипак био у праву. Треба жалити што се то није довољно разумело 24. септембра или 5. октобра 2000., али за исправку никада није касно. Није толико страшно погрешити, много страшније је не признати грешку онда када се јасно покаже као грешка. С друге стране, они који су пре десет година били међу двомилионском популацијом која је гласала за Милошевића, могу сада отвореније и храбрије да износе ставове који су дуго били (ауто)цензурирани и потискивани. Могу да подигну главу и проговоре пркосно, након што су годинама били гњечени и ућуткивани. Реч је о извесној сатисфакцији и катарзи. Међутим, нема потребе за оштријим прекоревачем оних који су пре десет година погрешили у свом избору, све док ту грешку признају, а још мање за неко славodobитно расположење. За све нас и Србију би боље било да је Милошевић у свом говору погрешно, а његови противници били у праву...

Међутим, још увек има оних који и даље тврде да су 5. октобра радили праву ствар, упркос необоривим чињеницама које доказују супротно. Један од њих је Бранко Павловић. На прву озбиљнију појаву сасвим оправдане ревизије петооктобарске историографије и идеологије, коју прати једнако оправдана, али тек пробуђена тежња за каквом-таквом рехабилитацијом Милошевића, он реагује нервозним, брзоплетим и аљкавим текстом који прати зачуђујућа надменост и претенциозност. Тешко је разумети шта је требало Павловићу да овако одговори на искрено изнето мишљење великог броја људи који су увидели да је Милошевић по много чему или бар у оном главном био бољи

од оних који су срушили не само њега, него и нашу државу, економију, културу итд. Поготово ако се има у виду да је Павловић неким својим текстовима, нарочито "Патриотском расправом", показао висок степен разумевања актуелне ситуације и своје опредељење за јасну, недвосмислену патриотску опцију, које може побудити само похвале и подршку. Било како било, Павловић је променио мишљење (на горе) о Ћинђићу, Коштуници и Тадићу, али никако не о Милошевићу. Милошевић је за њега био и остао лош, без икакве дилеме, коју није подстакао чак ни очигледан развој догађаја који је сасвим у складу са Милошевићевим предвиђањем. Ако ништа друго, Павловић је морао признати да је Милошевић у доба 5. октобра у већини ствари био у праву, а он, бивајући тада ангажован на страни Кораћеве странке и ДОС-а, у много чему, а можда и у свему, у криву. Или је бар могао да ћутећи пређе преко овог Милошевићевог говора. Уместо тога, изабрао је најгоре решење, да се поводом њега огласи на један површан, критизерски, сасвим неутемељен начин, срљајући у очите нетачности, непрецизности, па и бесмислице. Погледајмо стога редом како Павловић "демантује" Милошевића.

*

1. Када Павловић говори да је Милошевић 1989. започео геополитичке промене у Југославији, без ослонаца на Империју, што је, по њему, најблаже речено, "грешка невиђених размера", он сасвим превиђа хронолошки редослед догађаја. Поправљање положаја Срба и Србије унутар Југославије Милошевић је започео још 1987. године; као почетак ове делатности може се узети његова чувена изјава у Косову Пољу ("Нико не сме да вас бије!"). 1989. већ су донети амандмани на дотадашњи Устав Србије, а 1990. је усвојен нови Устав. Све се ово, дакле, дешава у периоду када (западна) Империја још увек не тријумфује на светској сцени, или то бар није сасвим очигледно у том тренутку. Пад Берлинског зида је тек крајем 1989. (после амандмана), а СССР се распада тек 1991. (после новог Устава), у исто време кад и Југославија. Са тим процесима Империја тек почиње да се уобличава. Зато се никако не може тврдити да Милошевић, предузимајући промене на унутрашњем плану, игнорише неку наводно сасвим видљиву Империју која има потпуно другачије интересе од наших.

Друго, чак и да је та Империја у том тренутку постојала, са таквим њеним интересима, и да је Милошевић тога био сасвим свестан, шта Павловић заправо хоће да каже? Да је требало ослонити се на њу и њене интересе у остваривању српских националних интереса? Али, како је то могуће када се зна да су ови интереси Империје, у каснијем развоју догађаја, када су се сасвим уобличили и испољили, били потпуно сукобљени са нашим?! Милошевић је желео да очува Југославију као по себи најбоље решење за све њене народе, посебно за српски, а Империја је управо то одбацивала, заједно са њеним националистичким и сепаратистичким помагачима унутар Југославије, из редова несрпских народа. Постојала је такође и Милошевићева жеља да се Југославија,

односно Србија, развија као самостална, суверена држава у односу на иностране силе, што је опет, из сасвим очигледних разлога, сметало Империји. Стога, ако Павловић заправо хоће да каже да се, у остваривању "наших" интереса, требало ослањати на Империју, а не са њом улазити у сукоб, "ратујући против целог света", онда је то исто оно што је његова странка и целокупна "грађанска опозиција" проповедала 90-их. Проблем је, међутим, што је такво ослањање на Империју само у њену, а не и у нашу корист. У томе је бесмисленост оваквог приступа. Утолико пре ако се овакав ретро(градан) став изриче и заступа октобра 2010., када се разилажење наших и империјалних интереса сасвим јасно види, а и Павловић га признаје у неким својим текстовима. Рецимо у тексту "Видовдан" из 2007., написаном поводом Ахтисаријевог плана за "решење" косовске кризе, Павловић каже: *"Потпуно је смешно разумевање међународних односа у којима је све решено када Америка нешто одлучи."*

Тако мишљење је веома раширено у тзв. «кругу двојке» у Београду (наравно нико нормалан неће занемарити огроман утицај Америке), али

тај став показује само велико незнање и неспособност решавања проблема

. Наши тзв. интелектуалци и један део политичара би највише волели да се баве само оним питањима у којима «имају ветар у једра свих међународних фактора», пре свега Америке.

У чијем је то заправо интересу, то њих не интересује

Важно је да ће они, у том случају, бити успешни у остварењу циља." А као наш приступ решењу предлаже следеће: "Другим речима, у погледу Косова не само да је сасвим довољно

заузети тврд став о томе шта се не прихвата

, него било какав други приступ урушава сваку могућност постизања бољег решења... Максимално

затезање у овој фази, максимално оштре резолуције о Косову у нашем парламенту могу само да поправе садашњу позицију

. Никако да је погоршају"

[\[1\]](#)

.Да, Павловић је потпуно у праву, заиста је смешно и неучко када се нечија дипломатија своди искључиво на оно што Империја одлучи, нарочито онда када су одлука и воља Империје сасвим супротни интересима државе коју та дипломатија треба да представља и штити. Тај трагикомичан приступ спољној политици једне неимперијалне земље острашћено је заступала управо "грађанска опозиција" из 90-их, посебно она из "круга двојке" којој је и Павловић у то време припадао као потпредседник Кораћеве странке. Зато ове његове мисли треба схватити као неку врсту самокритике. Међутим, чудно је онда што у овом тексту Павловић као да сугерише, и даље упућујући уопштене и неодмерене примедбе Милошевићу, да се треба вратити оном гротескном начину спољнополитичког размишљања, да треба следити одлуку и вољу Империје, ма какви њени и наши интереси били, или чекати да се они у некој неодређеној будућности покlope, као да је то икада могуће тамо где је реч о сасвим сукобљеним интересима. Укратко речено, Милошевић је у погледу Југославије, Србије и Косова током 90-их чинио оно што је Павловић предлагао у погледу Косова 2007. У оба случаја иста Империја је на делу, оштро супротстављена нашим легитимним интересима. Зашто онда Павловић овде

уопште критикује Милошевића?!

2. Павловић даље каже да је Милошевићево набрајање страних интереса "банална почетна фаза анализе политичара" која је, као "констатација да то није добро и да тим путем не треба ићи, на нивоу матуранта боље гимназије", а да тек онда "почиње озбиљан мисаони напор - шта тачно мора да се ради". Управо овај мисаони напор, по Павловићу, недостаје Милошевићу, као и свим другим нашим председницима у последње две деценије (за ове друге уопште не сумњам). Претходно је Павловић свим овим водећим политичким актерима замерио, због неослањања на Империју у решавању нашег националног питања и интереса, да су били "политички потпуно недорасли проблему пред којим су се нашли и не могу бити никакав узор, него само опомена како не треба радити". Овде видимо Павловића у улози професора који строго оцењује и обара матуранте због њихових баналних и још увек недораслих састава. Ова рола имала би некаквог смисла да је сам Павловић претходно положио наведени матурски испит. Али, ма колико се трудили да пронађемо доказе о овој Павловићевој матури, нисмо успели да их нађемо. На већини места ни он није показао озбиљан, зрео мисаони напор - шта тачно мора да се ради када дође до спора и сукоба са Империјом; наравно, као овај напор не рачунамо оне апсурдне фразе о ослањању на Империју зарад остварења наших интереса. А тамо где нешто конкретније каже и понуди неки предлог, нпр. тврђи дипломатски наступ, као у оном тексту поводом Ахтисаријевог плана, или у "Патриотској расправи", написаној поводом питања недавне резолуције о Косову у УН, што је свакако за похвалу и подршку, то не иде даље од онога што је Милошевић управо чинио, и то у много већој мери него Павловић и сви Павловићеви петооктобарски саборци заједно. Откуда онда Павловићу право да обара Милошевића на "матури"?! Зато ову његову надмену професорску позу не могу оценити другачије него као претенциозну, бесмислену и самим тим гротескну.

3. Павловић напада део Милошевићевог говора посвећеног (огранизованом) криминалу као "криминалан". Али, много пре је криминалан начин на који Павловић "доказује" ову "криминалност". Јер, уопште није прецизно, односно сасвим је тенденциозно рећи да ми нисмо имали организовани криминал пре Милошевића, што сугерише да је Милошевић био узрочник овог криминала. Не, правилно је рећи: Милошевић је био на власти и пре организованог криминала, а организовани криминал није постојао пре санкција, ратова итд. Да овакав криминал има дубљу друштвену основу, која се нужно појављује у ситуацији друштвене кризе каква је објективно била наша, мимо воље водећих политичких актера, позната је ствар. Да ли је ико оптуживао америчке председнике да су генератори чикашке или друге мафије која је харала америчким друштвом у доба економске кризе из 20-их и 30-их, па и касније (слично важи за послератну Италију и друге државе у којима се појавио организован криминал)? С друге стране, Павловић наводи списак криминалаца из тог времена. Смешно је то што су већина људи са тог списка били у вези са тадашњом антимилошевићевском опозицијом, а никако не са самим Милошевићем...

4. Под последњом тачком Павловић "побија" део Милошевићевог говора о сиромаштву и неоколонијализму тако што понавља увелико отрцане и заморне оптужбе у вези са Марком Милошевићем. Син Милошевић је иначе био једно од кључних пропагандних средстава које је опозиција користила у компромитовању оца Милошевића. Овакав "аргумент" је разумљив у непосредној, демагошки вођеној политичкој борби, када опонента треба што више разобличити (бар је тако у фронталним сукобима какав је био тада код нас), али се у једној анализи која претендује да има неки виши ниво од приземног одмеравања дневнополитичких снага очекује да буде изостављен, или бар коришћен на један посредованији, промишљенији начин. Павловић, међутим, то не чини, већ на овом месту реагује сасвим у маниру ондашње петооктобарске хистерије и галаме. Са десетогодишњице дистанце која, нарочито с обзиром на поражавајући исход овог контрареволуционарног преврата, захтева да, у најмању руку, будемо нешто дистанциранији од његове запаљиве реторике, непосредно посезање за Марком Милошевићем, у сировом облику налик некадашњем, не само да је промашено него и помало неукусно.

Нико не спори да се Марко богатио док је истовремено наш народ сиромашео. То је један озбиљан Милошевићев пропуст који је опозиција вешто (ис)користила за своје интересе који су се, наравно, врло брзо након освајања власти и грабљења свих могућих друштвених ресурса, показали као нешто сасвим друго од преданог залагања за добробит и благостање народа. Али, одлучујуће питање које се већ тада постављало, а данас се уопште не сме заобићи или изоставити, јесте: да ли је наш народ сиромашео само зато што се Марко богатио? Још прецизније, да ли наш народ не би сиромашео да се Марко није богатио? Да ли би, једноставно, нашем народу било много боље да је Марко, рецимо, уместо што је "зарађивао скупљајући гајбице", студирао негде у иностранству (узгред, шта је са децом данашњих властодржаца, не могу да не приметим да о њима мало шта знамо)? Исто важи за све оне који су се обогатили у том периоду. Да ли би сво њихово богатство, да је остало тих година у поседу народа, битно смањило народно сиромаштво?

Опозиција је све време народу утвљивала у главу позитивне одговоре на сва ова питања. По њој, искључиву одговорност за наше економско осиромашење сносили су појединци који су се обогатили за време Милошевића и тобоже због сарадње са њим. Да није било такве пљачке, било би нам много боље. Међутим, ако коза лаже, рог не лаже. Институт Г-17, који је тада био јасно опозиционо настројен, и као такав није имао никаквог мотива да нешто говори (само) у интересу тадашњег "режима", проценио је да је штета од бомбардовања Југославије близу 30 милијарди долара [\[2\]](#). Овде, дакле, нису урачунати штета и трошкови настали услед санкција, избеглица, ратова у окружењу, блокираних средстава у иностранству итд. (што и Павловић уосталом спомиње). Ставите сва ова упропаштена и изгубљена средства на једну страну, а на другу имовину

новонасталих богаташа, па процените сами где (добрано) претеже, и шта је, самим тим, најпресудније за наше несумњиво економско и социјално пропадање тих година. Мислим да се одговор сам намеће. Зато се никако не може рећи да је Милошевић, истицањем штете коју су нам нанеле санкције и ратови, или упозорењем на социјалну катастрофу коју доноси победа ДОС-а, односно неоколонијално потчињавање Југославије, "невероватно потцењивао народ и способност бирача да и поред пропаганде виде ствари онакве какве јесу". Управо је било супротно. Милошевић је прецењивао способност једног дела народа, оног који је гласао за ДОС, да види ствари онакве какве јесу, а не каквим их приказује ДОС-ова пропаганда. Значајан део тих обманутих бирача, првенствено они из нижих слојева, временом су схватили да су обманути. Изгледа не и Павловић. Он и даље верује у ДОС-ову пропаганду и рециклира је овде у неизмењеном облику.

Али, Павловић не обмањује јавност, свесно или несвесно, само на овај начин. Оно што код њега такође недостаје јесте чињеница да нису само Марко Милошевић или они који су били у Милошевићевом окружењу профитирали у време док је народ сиромашно. Не, поред оних који су током ратова зарађивали на патриотизму постојали су и бројни тзв. антиратни профитери [\[3\]](#) који су зарађивали на издајству (шта је лошије процените сами). Рецимо, у кругове са којима је у то доба сарађивала Павловићева странка ("невладин сектор") несметано се сливао Соросев новац. Шаком и капом су дељене стипендије, финансирани боравци у иностранству, штампане књиге и остале публикације, што је све доносило позамашне приходе и статусе. Поред тога, велики број богаташа је био везан за опозицију, и финансирао ју је, или је из ње израстао одређеним развојем догађаја, запоседањем разноразних ресурса на локалном и регионалном нивоу. И све се то дешавало за време "диктатуре"?! Стога, далеко да је Србија 90-их била сведена на богато и моћно друштво концентрисано око "владајућег режима", с једне стране, а с друге, на скромне и поштене људе из опозиције који су посвећени искључиво идеалима демократије и бризи за општеномодно добро, иза којих стоје осиромашене и потлачене масе. Штавише, готово сви они који су се обогатили, и били истовремено у близини Милошевића, на крају су му окренули леђа. Њихови дугорочни интереси даље акумулације богатства били су блокирани политиком која је, због доследне борбе у одбрани суверености земље, била кажњена изолацијом тзв. међународне заједнице, што је у једном тренутку довело и до замрзавања свих средстава новокомпонованих богаташа и онемогућавања њиховог пословања у иностранству. Када су се унутрашњи ресурси стицања и увећања богатства потрошили, "тајкуни" су сасвим логично почели да траже решење у уклањању препреке зване "Милошевић" (између осталог, сметао им је и притисак власти да одвајају део богатства у циљу обнове земље након бомбардовања). Тако су се, на крају, Империја, опозиција и "тајкуни" ујединили у заједничком задатку на рушењу Милошевића. Зашто Павловић овај моменат потпуно изоставља из своје "анализе"? Можда зато што у последње време, заједно са још неким публицистима, позива на заштиту интереса "српског капитала" и "српских капиталиста" пред инвазијом страног капитала? Нећемо се бавити проблематичношћу ових израза и овог приступа. Довољно је рећи да су ови српски капиталисти управо они који су своје богатство засновали током 90-их, "док се народ патио", како рече Павловић. У једном интервју за

Пише: Марио Калик
четвртак, 07 октобар 2010 13:22

"Пешчаник" из 2001. Павловић устаје против селективног приступа српским капиталистима и захтева, на пример, да се не прави разлика између Мишковића и Карића. Свој став изразио је следећим речима: "Ако ударамо по свему што персонификује тај начин економске власти Милошевића, онда хајде да обухватимо све". Данас, међутим, у страху да "неће бити српских капиталиста" (што је заиста страшно, зар не?), он заговара потребу да се српски капиталисти заштите, успут тврдећи да се "Карић и Мишковић међусобно веома разликују"

[\[4\]](#)

Није ли све ово једна обична недоследност? Није ли недоследност и то када Павловић октобра 2010. сматра да је Милошевић у суштини једнако лош као они који су након њега дошли на власт (бољи је од ових тек у "релативним одмеравањима"), док је у изборној кампањи из 2007. мислио следеће: "

Данашњи степен разградње

државних институција, привредних система, здравствених и просветних институција, средстава јавног информисања... већи је него у време Слободана Милошевића

. Милошевић (да персонификовано, поједностављено означимо систем) је све то започео, створио крупну корупцију и организовани криминал, подржавио привреду и увео понижавања струке у свим областима.

Сада је све исто, само већих размера"

[\[5\]](#)

. Последња реченица све говори. Ако је "сада све исто, само већих размера", онда ипак није исто, него горе. Можда је стога правилније било рећи "све је горе од кад њега нема"...

*

Све у свему, не можемо се отети утиску да је Павловић врло импулсивно и незрело реаговао на објављивање Милошевићевог говора, иако је јасно да би даље нападно прећуткивање овог говора сведочило само о одсуству нечије политичке памети или части. Овај говор се напосто више не може игнорисати због свега онога што је у њему тако прецизно наведено, а што се 5. октобра у свести већине (или "већине") чинило само као Милошевићево булажњење, суманути наступ једног човека који се очајнички бори да задржи власт (сетимо се оне "Шта прича овај човек?"). Све оно што је Милошевић у овом говору рекао и прозрео, што се у огромној мери испоставило као истина, на жалост, трагична, требало би да буде довољно за почетак његове рехабилитације. И видимо да све више људи има такво осећање и побуду, у мањем или већем степену. Ако смо увелико на путу правне рехабилитације Драже Михаиловића, па и Милана Недића, ако знамо да је у значајној мери политички рехабилитован Зоран Ћинђић (због своје последње, "косовске" фазе), без обзира шта о овим рехабилитацијама мислили, није ли онда правично да буде рехабилитован и Слободан Милошевић? Да се о њему престане

агресивно и идео(пато)лошки трабуњати и викати као о "злочинцу" великог формата, што се још увек чини на разне начине, не бирајући средства? Другим речима, зашто би Милошевић и даље био "злочинац", за разлику од Драже, Недића или Ћинђића? Не сме се никада испустити из вида да је за тог човека у тренутку његовог политичког пада гласало скоро два милиона наших грађана. Не знам ни за једног "диктатора" који је тако отишао са власти. Као што не знам ни за једног који је, након пада, остао у земљи, некажњен и непротеран од народа. А када је Милошевић био ухапшен и протеран, учинила је то нова власт, кршећи Устав и законе, а не народ (зато би ова рехабилитација Милошевића могла имати и правни, а не само политички аспект). Последњих десет година видели смо катастрофалне резултате антимилошевићевских снага на свим плановима, од државног до економског. И то у условима који су Милошевићу сасвим недостајали, без ратова, санкција, бомбардовања итд., у време када су нам сви на свету били "пријатељи". Чиме онда победници од 5. октобра могу да оправдају ову националну катастрофу?! Зато је крајње време да се каже: доста са призивањем и прозивањем Милошевића, тај јефтин трик више не пролази, положите рачуне за оно што (ни)сте урадили и за шта једино ви сносите одговорност! Све више људи који су 5. октобра 2000. гласали против Милошевића схвата и прихвата кључну реченицу из његовог говора: "Не нападају они Србију због Милошевића, већ Милошевића због Србије". Јер, сви они који су након Милошевића бар мало бранили Србију, много мањим интензитетом него он, били су, упркос патриотизму који је био једва приметан, од непријатеља Србије означавани као "нови Милошевићи". Стога, ко и даље не схвата, или схвата, а не жели да призна, ову ноторну истину, да се иза спољашњих и унутрашњих притисака и напада на Милошевића крио притисак и напад на Србију, тај има проблем са свешћу, односно са моралом. А када неко на ово сасвим оправдано померање клатна на супротну страну, неопходно да би се о Милошевићу коначно стекла уравнотеженија и објективнија слика, након толиких година лажи и подметања, реагује слично Бранку Павловићу овде, требало би га питати: шта сте радили 5. октобра 2000., за кога и зашто? Куцнуо је коначно час да овај датум престане да буде симбол победе "демократије" над "диктатуром" и да постане оно што је одувек био, дан победе окупаторских и квислиншких снага над патриотским. Зато тај фамозни 6. октобар кога неки, као што видимо, и даље призивају, не би могао бити ништа друго до дан народног устанка против страног освајача и домаћих издајника.

[1] [www .inicijativa-srbija.com/dl/spec/vidovdan.doc](http://www.inicijativa-srbija.com/dl/spec/vidovdan.doc)

[2] <http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.69.html:268687-Vreme-razaranja-i-smrti>

[3] <http://www.pescanik.net/content/view/1425/57/>

Шта сте радили 5. октобра 2000?

Пише: Марио Калик

четвртак, 07 октобар 2010 13:22

[4] [http ://www.standard.rs/vesti/37-ekonomija/5373-branko-pavlovi-od-hiljadu-vodeih-ljudi-ds-njih-950-je-za-zatvor-.html](http://www.standard.rs/vesti/37-ekonomija/5373-branko-pavlovi-od-hiljadu-vodeih-ljudi-ds-njih-950-je-za-zatvor-.html)

[5] [http ://www.inicijativa-srbija.com/](http://www.inicijativa-srbija.com/)